

The background is a high-contrast, abstract composition. It features a large, irregular black shape that resembles a splash or a hole in the white background. This black shape has a jagged, organic edge. Within this black shape, the author's name and the title are printed in white. At the bottom of the black shape, there is a rectangular cutout that reveals a photograph of an outdoor scene. The overall effect is one of stark contrast and visual tension.

Raimo Issakainen

KEIKAHDUS

KEIKAHDUS

RAIMO ISSAKAINEN
KEIKAHDUS

© 2022 Raimo Issakainen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6630-9

Kas, taas vaihteeksi minut määrättiin haastattelemaan henkilöä, joka kertoo silmät loimuten, miten jokin tietty hetki on muuttanut hänen elämänsä. Kuten arvata saattoi, hän on entinen muutosjohtaja, joka on paennut ahtaita toimiston seinii ja leijaillut ikkunasta toteuttamaan itseään. Mikäpä on toteuttaessa kultaisen kädenpuristuksen jälkeen. Mutta ei raha suinkaan tuonut onnea, hän avautuu haastattelussa, eivät sitä tuoneet myöskään menestys ja kuuluisuus, ei auttanut laaja suhdeverkosto, ei piristänyt matkailukaan, eivät edes Tyynenmeren tuntemattomat saaret, jonne hän oli paennut kylmää ja pimeää talvea. Kiitos vain tiedosta, että tästä kaikesta olet joutunut elämässäsi kärsimään. Sehän se lohduttaakin makaronilaatikkoo syödessä, ettei luksuselämä ole onnen tae. Hyvää lomailua toivottavat myös ne työntekijät, jotka ovat jääneet yritykseen toteuttamaan uudistuksiasi, koska ei heillä ole muuhun varaa. Kiittää saa koko kehityksestä nauttiva kansa.

Ex-toimitusjohtajasta täytyy ottaa valokuvia, joissa hänellä on yllään virttynyt villapaita ja jalassa mullan tahrimat saappaat, kädessä talikko. Kampaus on viimeistelty lehtipuhaltimella. Taustalta erottuu lehtensä pudottaneita koi-vuja, syksy synkimmillään. Ja silti kuvattava hymyilee niin että hampaita(ni) kivistää. Kuvaan on koottu kaikki mahdolliset kliseet menestykseen ja juhlimiseen kyllästyneestä keski-ikäisestä miehestä, joka elää nykyisin onnellisena maaseudulla kaukana kaupungin hälinästä. Kun tekstiin lisätään sanat kiireettömyys, seesteisyys, luonnonläheisyys, luonnonmukaisuus, oravanpyörä, urakiito, pysähdys, arvomaailma ja tietenkin kirsikkainen elämänmuutos, kokonaisuus on muokkausta vaille valmis. Jutun olisi voinut antaa robotille viimeisteltäväksi. Ei kirjoittamiseen tarvittu ammattitaitoa vaan helvetillisen pitkää pinnaa kestää kaikkea tuota sontaa.

Ihmettelen usein, miksi nämä ihmiset hakeutuvat haastateltaviksi, jos tavoitteena on elää pienimuotoista elämää. Jos halusi elää erityksissä, olisi kannattanut muuttaa niin kauas asutuksesta, ettei yksikään mukavuudenhaluinen toimittaja vahingossakaan sinne eksyisi. Enkä silti ole tehnyt yhtään juttua, jota varten olisin joutunut etsimään haastateltavan asunpaikan. Itse he ovat ottaneet yhteyttä toimitukseen ja ilmoittaneet halustaan kertoa elämäntarinansa. Ja sitten myhäilevä päätoimittaja on siirtänyt jutun minulle kirjoitettavaksi. Ja kun olen puuskahtanut, että joko taas tällainen, hän on vastannut porkkanaa pureskellen, että nimenomaan. Tällaisia juttuja ihmiset haluavat lukea. Ne kirvoittavat lukijoita pohtimaan omaa elämäänsä. Minua ne kirvoittivat pohtimaan, oliko työssäni mitään järkeä.

Ei haastattelulle ollut sen kummempaa syytä kuin että itikoiden pistely on alkanut kyllästyttää ja mieli on haikaillut takaisin julkisuuteen, siellä oli paljon mukavampaa paistatella kuin auringossa, josta saattoi kaiken lisäksi saada ihosyövän. Näin että pelasta hänet pois täältä, tee henkilöhaastattelu, please. Vastapalveluksi hän lupasi paljastaa elämästään kaiken ja keksiä loput, jos käänteet eivät olleet kyllin kiinnostavia.

Hän kehaisee kädet levällään, vaihdettuaan ruusunpunaiseen ruutupaitaan, ylänapit auki, rintakarvat rehottaen, että viimeinkin hänellä on aikaa. Mitä sekin mahtoi tarkoittaa? Jokaisella on käytössään 24 tuntia vuorokaudessa. Se on muuttumaton fakta. Jos hän olisi löytänyt pusikosta ylimääräisen tunnin, se kieltämättä olisi uutinen, mutta sitä hän ei suinkaan tarkoita. Hän on vain oppinut nauttimaan kiireetömästä ajasta. Mitä pahaa siinä sitten on, jos tekee työnsä nopeasti? Jos juoksee neljäsataa metriä nopeammin kuin kukaan

muu, siitä saa palkinnoksi kultaisen mitalin. En ole nähnyt yhtään urheilijaa, joka olisi hyppinyt riemusta kierrettyään radan muita hitaammin. Jokainen koulujenvälisissä kilpailuissa viimeiseksi jäänyt tietää, että siitä saa osakseen ainoastaan ivaa ja häpeää. Mutta hänpä tarkoittaakin toisenlaista saavutusta, jotain hengellistä ja mystillistä, jotain soopaa. Ei hän osaa muotoilla hyvää oloaan sanottavaan muotoon. En minäkään. Jos ajatuksissa ei ole järjen häivää, ei niistä saa muotoiltua mitään konkreettista. Sama kuin yrittäisi leipoa kakkua pelkästä vedestä. Taidan tosiaan ulkoistaa kirjoittamisen robotille, sillä se ei välitä sisällöstä sanojen takana.

En ihmetellyt, ettei hän kyennyt selittämään tuntemuksiaan. Mitä ihannoitavaa saattoi olla siinä, että hylkää työnsä ja vaivalla saavutetun asemansa? Minkä tähden vähätellä meriittejään ikään kuin ne olisivat olleet harha-askelia? Ja ylistää nykyisiä tekoja. Seuraavien vuosikymmenien päästä nämä samat ihmiset halveksivat puolestaan tätä aikaa ja haikailevat sinne minkä olivat taannoin jättäneet taakseen. Tällainen yhden elämäntavan ihannointi ja toisen halveksunta antavat vaikutelman, etteivät he kykene koskaan olemaan tyytyväisiä elämäänsä. Aina jokin painaa mieltä ja estää nauttimasta arjesta. Lieväkin vastoinikäyminen johtaa väistämättä siihen että koko päivä on pilalla, eikä elämästäkään tule enää mitään. Hellanlettas.

En ymmärrä sitäkään, miksi ylipäättänsä pitäisi etsiä elämässään onnellisuutta. Vielä kummallisemmalta tuntuu, että onnellisuus muka löytyisi alituisten muutosten kautta. Sirpaleisiin se ainoastaan johtaa. Pidän nimittäin elämää peilinä, josta näkee kaiken aiemmin eletyn. Vaikka muisti palauttaa mieleen ainoastaan joitakin yksittäisiä hetkiä, kaikki ne ovat jollain tavoin siinä silmien edessä. Vaikka ne eivät erotu

poskilta tai huulilta, niiden vaikutukset muokkaavat kasvonpiirteitä samaan tapaan kuin tuuli tai sade kalliota, tosin sillä erotuksella ettei iho muutu kokemuksista sileämmäksi. Jos sitten peilin särkee palasiksi ja hypistelee sirpaleita sormissaan, ei niistä enää näe itseään. Enintään saa sormiinsa haavoja. Ainoastaan kokonaisuus on tärkeää, ei mikään yksittäinen hetki tai tapahtuma. Sen vuoksi mikään tapahtuma ei voi johtaa muutokseen. Huomaan aamulla hampaita pestessä, että parta on kasvanut eilisestä. Ei se ole muutos. Ajan karvat, minkä jälkeen kasvot näyttäytyvät entisenlaisina. Eivät ne ole kauniit jos eivät rumatkaan. Mutta tunnistan ne joka tapauksessa omiksi kasvoiksi, eikä minulla ole tarvetta peitellä itseäni tyyperällä parralla, kuten tämä entinen muutosjohtaja. Kai hän siten pyrkii antamaan itsestään maanläheisemmän vaikutelman. Turha luulo että hän pystyisi parralla estämään näkemästä sitä, mikä hän on aina ollut. Sen sijaan talikko sopii antamaan katsojalle oikean mielikuvan.

Kasvojeni ohella olin kohtuullisen tyytyväinen myös elämäni. Joku voisi väittää, että rima on turhan alhaalla, mutta mitä se kenellekään kuuluu mistä korkeuksista hyppään. Hyppään vaikka ilman rimaa jos siltä tuntuu. Tai heitän moukaria. Saatan kokeilla mitä lajia tahansa, enkä silti valitse niistä yhtäkään. Se on ero minun ja näiden muutosihmisten välillä. Jos he kokeilevat jotain, he jäävät siihen heti koukkuun eivätkä kykene keskittymään enää mihinkään muuhun. Jos heille tarjoo marisätkän, se on menoa saman tien. Heille on olemassa ainoastaan yksi tie, yksi tapa, yksi onni. Eivätkä he näe, että jokainen valinta päättyy lopulta saman pisteeseen, alkupisteeseen.

Miksikö vaahtoon elämänmuutoksista enkä anna asian vain olla? Siksi ettei minuakaan jätetä rauhaan. Nämä

elämänsämuuttajat lyöttäytyvät seuraani kertoakseen, mitä ihmeellistä heille nyt on tapahtunut, ja vaativat tekemään heistä jutun. Ja koska he paasaavat löydetystä paratiisista, tietenkin annan vastineen kadotetusta helvetistä.

Olin siis sanomassa, ennen kuin minut keskeytettiin typerällä kysymyksellä, että ihminen palaa jokaisen muutoksen jälkeen takaisin lähtöpisteeseen. Jos on tyytymättömän elämäänsä, olo ei kohennu pakenemalla. Jos istuu pitkään neljän seinän sisällä, on jokseenkin sama, ympäröivätkö taloa tuuheat metsät vai asfaltoidut kadut. Jokainen alanvaihto vaiuttaa ainoastaan työn luonteeseen, ei peruselämään. Avioeronkin jälkeen edessä on uuden elämänkumppanin etsintä.

Toimitusjohtaja keksii tähän väliin verrata elämää matkantekoon. Ajatuksensa hän on saanut tiistaina lammen rannalla laskevaa aurinkoa katsellessa, ihastellessaan, miten sen herkkä valo värjää verannan punaruskean maalipinnan tulenhelkuiseksi, tarkkaan ottaen kello 19.40, kuten hän on tarkistanut ajan auringon asennosta suhteessa maahan, sillä myös valo on matkantekoa. Olisin voinut vastata tälle suurelle ajattelijalle, että siinä tapauksessa elämä on puuduttavaa kestävyydsjuoksua neljänsadan metrin radalla. Tai jos matka johtaisi syvälle metsään, sielläkin suunta kaartaisi jatkuvasti vassemmalle, kunnes edessä häämöttäisi oma oranssi reppu, joka on jäänyt lähtöpaikalle. Ei mikään matka johda mihinkään, koska joskus on joka tapauksessa palattava takaisin.

Parempi olisi verrata elämää kiikkumiseen. Kun pistää laudan takana ääriasentoon ja päästää irti, se kulkee eteenpäin juuri sen verran kuin ketjut antavat periksi, minkä jälkeen lauta palaa takaisin, ohittaa keskipisteen ja kulkee mahdollisimman kauas taakse, ja kääntyy taas eteenpäin, tätä aina niin kauan kunnes ei ole enää energiaa pitää vauhtia yllä ja

lauta pysähtyy paikoilleen. Istumapaikka ei ole vaihtunut miksiäkään lähtötilanteesta, joten olisi syytä luopua kokonaan käsitteestä muutos ja korvata se keikahduksella. Mikä keikahtaa eteenpäin sen verran kuin elämän kettingit antavat myöten, keikahtaa se samassa määrin myös takaisin.

Sosiologiassa alettiin käyttää 1960-luvulla käsitettä keikahduspiste, joka levisi myöhemmin monille muille tieteenaloille, esimerkiksi taloustieteeseen ja ilmastonmuutoksen myötä ympäristötieteeseen. Alun perin ilmiö oli tuttu fyisiikan puolelta: vähäisinkin muutos tasapainotilassa keikauttaa esineen kumoon. Ilmiötä on verrattu torniin, johon lisätään palikoita yksi kerrallaan. Jos tornia ei tueta, se kasvaa yhä huterammaksi, kunnes yksi ainoa lisätty palikka riittää kaatamaan koko tornin. Minua ilmiössä ilahduttaa, että sitä kutsutaan keikahduspisteeksi eikä suinkaan muutospisteeksi. Eivät kaatuneet palikat katoa minnekään, eikä mikään estä palauttamasta niitä takaisin tasapainotilaan. Ei tarvitse kuin poimia palikat ja rakentaa niistä torni uudelleen. Samalla tavoin kootaan elämä uudelleen ja uudelleen ilman että tarvitsee puhua käänteentekevästä muutoksista.

KEIKAHDUS

Olisin halunnut juoda rauhassa maanantaiolueni, mutta pöytääni tупpaantui nainen, josta näkyi että elämää on eletty ja laskuja tilattu vaan ei välttämättä maksettu. Mikään ei ollut sitä ennen häirinnyt ajatuksenjuoksuani, ei rahisevista kaiuttimista kuulunut musiikki, ei muista pöydistä kantautunut puhe, eivät räkäiset naurahdukset, eivät ovien kolahdukset ja lasien kilahdukset, mutta tuon naisen kurnuttava ääni ärsytti heti. Olin toki tottunut siihen, että känniläiset tulevat tilittämään elämänsä, eivätkä sellaiset puheet yleensä haitanneet, koska osasin sulkea äänet pääni ulkopuolelle. Jos vastasin säännöllisin väliajoin ”joo” tai ”aivan”, saatoin siemailla olutta ikään kuin olisin istunut pöydässä yksin. Kuitenkin tämä nainen vaati huomiota. Hänellä oli omasta mielestään tärkeää sanottavaa. Olisin voinut milloin tahansa keskeyttää hänet ja suututtaa lähtemään pois, ei siihen olisi tarvittu kuin huomautus, ettet olisi täällä maanantaina iltapäivällä, jos sinulla olisi elämässäsi jotain menetettävää. Tällainen käytös olisi kuitenkin ollut vastoin räkälöitten etikettiä. Kultainen sääntö kuului, että omaa elämäänsä sai haukkua mielensä mukaan, ja sitähän täällä alituisesti harrastettiin, mutta keskustelukumppanilla ei ollut lupaa yhtyä haukkumiseen. Ja keskustelukumppani minä olin, tahdoin tai en. Tosin oli harhaanjohtavaa nimittää sitä keskusteluksi, sillä olin lähinnä avustavan puhelimen tympääntynyt virkamies, joka kuuntelee puolituntisen ajan sanomatta sanaakaan. Tällä kertaa soittaja halusi kertoa pienestä pojasta, joka oli muuttanut koko hänen elämänsä.

Poika oli puhutellut häntä kohteliaasti:

– Anteeksi, mutta saanko liittyä seuraanne?

Jos kyseessä olisi ollut joku niistä miehistä, jotka yleensä hakeutuivat hänen seuraansa ja jotka hän hölmöyksissään otti vastaan, hänen vastauksensa olisi ollut tily. Hän oli niin, niin kyllästynyt näihin öykkäreihin, jotka olivat kiinnostuneita ainoastaan itsestään. Jopa hänen ensirakkautensa oli kuulunut öykkäreihin, vaikka neljätoistavuotiaana hän ei tietenkään ollut sitä ymmärtänyt vaan itkenyt haikeasti ikuisen rakkauden pikaista haihtumista, kunnes oli saapunut seuraava yrittäjä, joka oli lausunut romanttisesti: ”Ootsä mun kaa?” Vuosien saatossa kysymys oli muuttanut useasti muotoaan, mutta ei kukaan ollut ilmaissut sitä yhtä kaunopuheisesti kuin tämä kymmenvuotias poika.

– Kaiken mokomin, hän naurahti hermostuneesti, koska ei hän ollut tottunut kohteliaisuuksiin. Kapa-koissa kauniit sanat jätettiin narikkaan. Eikä lapsia näkynyt muuten kuin hakemassa isää tai äitiä kotiin, koska omat avaimet olivat hukkuneet hankeen. Ketä tämänkin poika etsi, hän ehti ajatella ennen kuin poika kipusi lähes itsensä kokoiselle jakkaralle. Jalat eivät yltäneet tukipuulle vaan jäivät roikkumaan tyhjän päälle.

– Rouvalla näyttää olevan juotavaa, mutta sano-kaa vain jos haluatte lisää. Minä kyllä tarjoan.

Milloin häntä oli viimeksi teititelty? Jopa kerrostalon nassikat huusivat perään saatanan huoraa. Ei puhetta-kaan että hänelle olisi annettu paikka täpötäydessä bussissa, vaikka olisi horjahdellut niin että vaivoin pysyi pystyssä. Tai oliko häntä koskaan aiemmin rouviteltu? Ikään kuin pieni poika olisi nähnyt hänen sisälleen ja pystynyt lukemaan hänen salaisimman toiveensa, jonka poika kaiken lisäksi kykeni ilmaisemaan yhdellä ainoalla sanalla.

Sanat liikuttivat. Hän yskähti saadakseen vastauksen ulos kurkusta. Nähtävästi hän ei ollut juonut tarpeeksi, koska niin kuivasi. Hän meni kuitenkin valehtelemaan päinvastaista.

– En minä varmaan enää. En minä koskaan paria enempää. Taitaa olla jo myöhäkin.

Harkitsin itsekin uutta tuoppia. Se olisi kuitenkin saattanut antaa naiselle vääränlaisen signaalin, että viihdyin hänen seurassaan. Päätin jättää rahani seuraavaan paikkaan ja kuunnella urheasti selvin päin.

– Kukapa haluaisi mennä nukkumaan kauniin kuutamon aikaan.

Hänellä ei ollut mitään käsitystä kuutamosta, koska kapakkaan saapuessa oli paistanut aurinko. Hänen oli tehnyt mieli istahtaa naruilla merkitylle terassille, mutta koska kaikki miehet olivat olleet sisällä, hän oli mennyt suoraan vaikiopöytänsä odottelemaan, jos joku heistä tarjoaisi seuraansa.

– Lähdetäänkö katsomaan tähtikirkasta yötä?

Pojan kaunopuheisuus vaikutti häneen samalla tavoin kuin alkoholi: sitä oli saatava lisää. Tuoppikin sai jäädä, vaikka oli puolet juomatta. Hän pudottautui jakkaralta, ja oli vähällä tipahtaa samalla lattiasta läpi. Hurmaava poika otti kuitenkin kiinni kainalosta. Tarjosi kättä, niin että he kävelivät ulos kapakasta kuin herrasväki. Kerrankin hän sai poistua ovesta ylpeänä.

– Missäs ne tähdet ovat?

Hän löysi taivaalta ainoastaan pari katulamppua. Niiden avulla oli tullut usein suunnistettua kotiin.

– Johdatan sinut taivaanrantaan.

Ei hän voinut käsittää, mistä tuo poika oli oppinut laukomaan sellaisia iskurepliekkejä että jalat tuntuivat hatarilta. Missä sellaisia opetettiin? Ei ainakaan heidän koulusaan, oli ollut sellainen luokka että ainakin kolme oli päätenyt vankilaan ja neljä taivaaseen, siis niistä joista hän oli jotain kuullut. Ja haistakoot ne joista hän ei mitään tiennyt! Ei hän ollut nähnyt niitä hienohelmoja sen jälkeen kun oli luokan ovesta viimeisen kerran ulos astuttu.

Vai kotoako tuollainen kohteliaisuus oli peräisin? Se omasta oli jäänyt mieleen, että oli ollut kohteliaasta pyysyä poissa. Pöytätavoista opittiin sen verran, että ensin söi faija ja pennut istuivat hiljaa pöydän toisella puolen, kunnes faija nousi tuolista ja pieraisi merkiksi että sai korjata tähteet.

– Vain tällaisina öinä voi ymmärtää, mitä on todellinen kauneus.

On mennyt maailman kirjat sekaisin, jos tuo poika ei saisi aikuisena mielenmäärin pillua. Ja ne pillut ovat puhtaita, kosteuspyyhkeillä pyyhittyjä. Niin hän oli kuunnellut vessassa, kun kapakasta erehtyneet opiskelijatyöt olivat keskenään kihertäneet, sanoneet että pysyy pillu pehmoisena. Ja katsoneet peilin kautta häntä. Haisen mille haisen, hän oli sanonut, ei ääneen heille vaan ihan pelkästään sisäiselle minälleen, joka yhtä lailla halveksi häntä.

– Huomaan, että jalkanne ovat väsyksissä.

Oli hän sentään pysynyt koko matkan ajan pystyssä.

– Voin kuitenkin iloksenne ilmoittaa, että olemme pian perillä. Emme muuten ole esittäytyneet. Minä olen Kalervo.

– Laura vaan.

Ei hän ollut tottunut siihenkään, että vaihdettaisiin nimiä. Jonkin taudin saattoi joku öykkäri käyttökortiksi jättää, eikä kutinasta ketään pystynyt tunnistamaan. Vai Kallervo. Oli siinä niin monta kirjainta peräkkäin, että menisi kieli solmuun, jos sitä yrittäisi lausua ääneen. Mongerrus oli ainoa vieras kieli, jonka tämä tyttö oli oppinut.

– Jaksaisitteko jo jatkaa matkaa?

– Jaskaa, jaskaa.

Hän yritti kovasti kulkea suoraan, mutta tie oli niin viettävä että hän oli kaataa pojankin kumoon. Oli siinä pojalla täysi työ kannatella tällaista roikaletta. Kapakassa hänellä oli tapana asettaa kaljamahansa tueksi pöydän päälle. Nyt ei ollut muuta tukea kuin tuo poika. Tiesi sen miten siinä kävisi. Kun senkokoinen rahtilaiva lähtee kallistumaan, ei sitä enää mikään pidättele. Mutta ei käynyt pahasti, vanhat ruvet polvissa olivat yhä tallella. Vaan miten kävi pojalle, Kale...? Ei hän pystynyt muistamaan niin pitkää nimeä. Olkoon sitten Kale, huolimatta siitä että nimi kuulosti juuri niiltä öykkäreiltä, joiden kanssa hän ei halunnut olla missään tekemisissä. Niiden joiden kanssa hän tavallisesti lähti baarista.

– Alamme olla perillä. Enää pitäisi nousta kolmanteen kerrokseen. Luuletteko, että kykenette siihen?

Hän tiesi kykenevänsä mihin tahansa. Päätti ainakin kyetä. Ylämäkeä hän oli tottunut kulkemaan elämänsä halki, rankkaa ja liukasta oli ollut. Jokin kolahti takana. Hän yritti vilkaista olkansa yli, kuka sieltä nyt tuli, mutta ei kai se ollut kuin ulko-ovi. Kaikui aika lailla. Kaikui ja keikutti. Mutta hän oli päättänyt yrittää. Hyvä rouva, tänään pidetään mehut masussa. Tänään ei oksenneta, vai mitä?

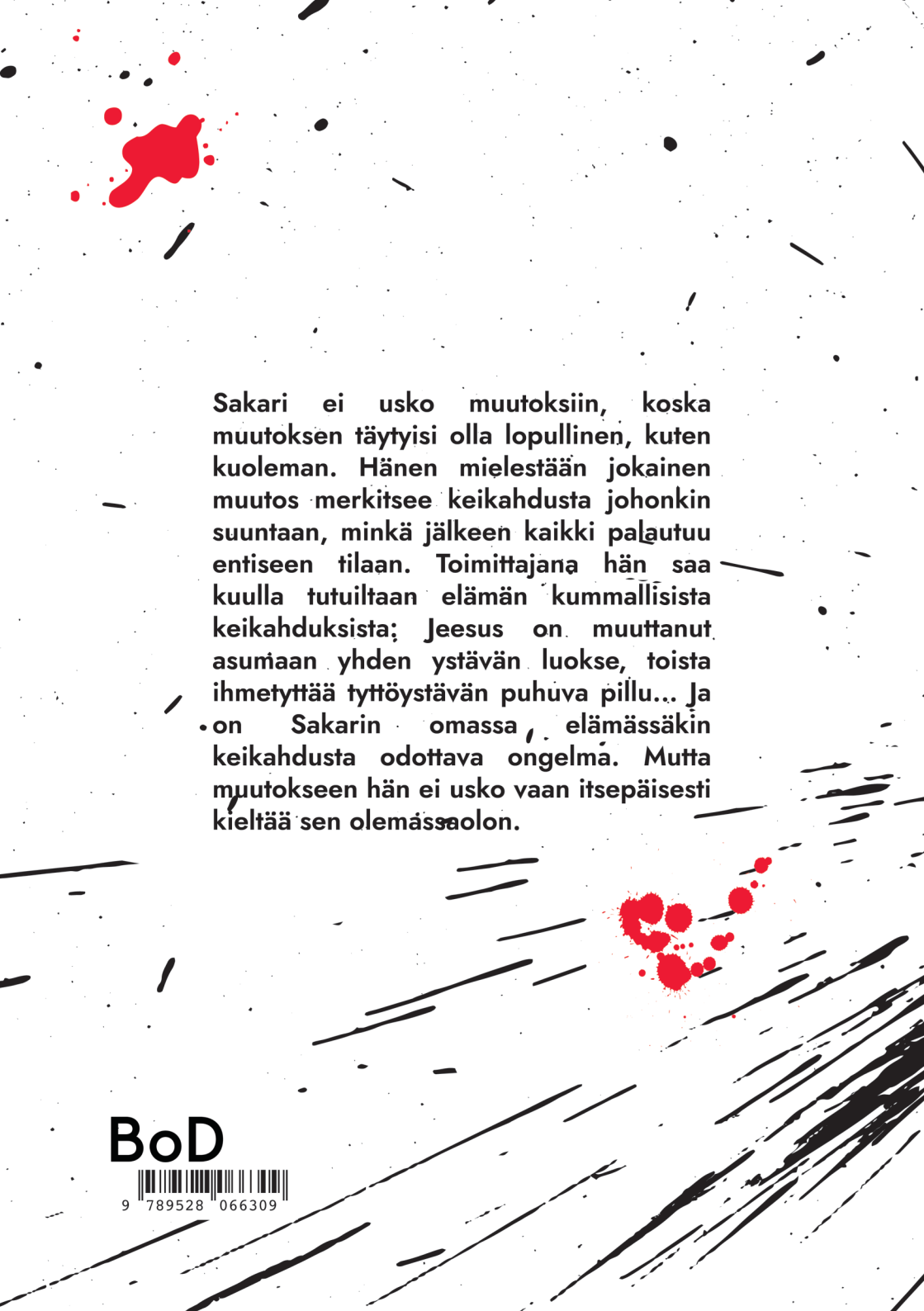
– Enää pari askelmaa.

Yhtäkkiä ovi oli edessä eikä takana. Se hohti valoa. Kokonainen käytävä täynnä valoa. Sitten hän näki sohvalla itsensä kaltaisen vanhan luuskan. Hetken hän kummas-teli, missä välissä hän oli ehtinyt mennä nukkumaan. Sitten poika johdatti hänet toiselle sohvalle, kyljelleen, sangon sopi-vasti siihen alapuolelle. Siinä oli hyvä ihmetellä, että kuka se nukkuu vastapäätä, joku joka niin muistuttaa häntä itseään. Sitten tuli uni omaan silmään. Tai mikä lie ollut unen tapainen.

Oletin, että tarina oli siinä. Tein lähtöä, kun nai-nen otti kiinni käsivarresta. Se ei ollut takertuva ote, johon toisista riippuvaliset ihmiset herkästi turvautuivat. Sellainen jonka olisin repäissyt kerralla irti. Kosketusta saattoi pitää jopa hellänä, oikeastaan käsi ainoastaan laskeutui ottamatta mis-tään kiinni. Se oli pyyntö eikä vaatimus että jäisin. Niinpä kuuntelin hänen tarinansa loppuun asti.

Hän tiesi heti herätessään että ilta oli jäänyt kes-ken, koska hän muisti siitä jotain. Hän muisti naisen jota kat-soi, naisen joka nukkui kyljellään sohvalla, naisen joka olisi voinut olla hänen aamuinen peilikuvansa. Silmäpussit olivat valuneet poskia pitkin leuan alle. Roikkuivat kuin sateessa virttynyt villapusero. Ei hän pitänyt näkyä sen kummemmin rumana. Sillä tavoin hän oli tottunut sietämään omaa peiliku-vaansa. Jos ei kommentoinut kasvojen ulkonäköä, nekin jätti-vät hänet rauhaan. Mutta ei ongelma suinkaan ollut siinä miltä hän näytti. Kyse oli siitä mitä hän oli. Miksi hän makasi tuolla toisella sohvalla? Miten hän oli onnistunut irtautumaan ruu-miistaan?

Kummallisista tuntemuksista huolimatta olo tuntui sikäli todelliselta että päätä särki. Hän yritti lievittää jys-kytystä nousemalla istumaan, mikä vain pahensi tilannetta. Yleensä herätessään hän oli vielä jonkinasteisessa humalassa

Sakari ei usko muutoksiin, koska muutoksen täytyisi olla lopullinen, kuten kuoleman. Hänen mielestään jokainen muutos merkitsee keikahdusta johonkin suuntaan, minkä jälkeen kaikki palautuu entiseen tilaan. Toimittajana hän saa kuulla tutuiltaan elämän kummallisista keikahduksista: Jeesus on muuttanut asumaan yhden ystävän luokse, toista ihmetyttää tyttöystävän puhuva pillu... Ja on Sakarin omassa, elämässäkkin keikahdusta odottava ongelma. Mutta muutokseen hän ei usko vaan itsepäisesti kieltää sen olemassaolon.

BoD

9 789528 066309